

Első fejezet

Mielőtt az X-szárnnyú szenzorainak lett volna idejük észlelni és azonosítani az új hajót, Corran Horn már tudta, hogy baj van. Ez a bizonyosság nem azon alapult, hogy a hajó terven kívül, váratlanul visszatért a valós térbe a Pyria-rendszerben. Egy hónap telt el azóta, hogy a felkelők megostromolták és elfoglalták a Borleias bolygót, és ebben az időben több hajó bukkant fel a környéken, hogysem Corran képes lett volna számon tartani. Némelyik diplomáciai küldetést hajtott végre, és olyan világról érkezett, amelyik már csatlakozott az Új Köztársasághoz – az utasaik a legfrissebb eredményeket szerették volna megismerlni. Más hajókat bolygók kormányzói küldtek, akik szét akarták választani a tényeket a propagandától, mielőtt eldöntik, hogy átállnak-e a másik oldalra a galaktikus polgárháborúban.

Megint mások felderítést végrehajtó birodalmi egységek voltak, a legtöbbjük pedig szövetségi hajó, amelyek hivatalos ügy miatt érkeztek a rendszerbe. A szövetségek valamennyit ellenőrizték, és az ellenséges szándékúakat elkergették, de a járőrök egy ideje nem keveredtek súlyos incidensbe, és nem szenvedtek veszteségeket. Ennek eredményeként a pilóták kezdtek elkényelmesedni, ami sosem volt a hosszú élet titka. Még Corran is azon kapta magát, hogy nehezen őrzi meg az éberségét, miután huzamosabb ideje nem került komoly veszélybe.

Ám az új hajó megérkezése miatt a békés hangulat szempillantás alatt elröppent. A szenzorok azt jelezték, hogy a módosított teherhajó a Rendili CsillagHajtómű gyártmányaként kezdte a pályafutását, és nagyjából negyed akkora, mint egy Neutron Star osz-

tályú nehézcircáló. Nem ez tette egyedivé, legalább tucatnyi ilyen hajó jelent meg a környéken az utóbbi hetek folyamán, és nem is a neve. A *Vengeance Derra IV* illeszkedett a köztársaság hagyományaihoz, amelyek szerint a hajók neve a polgárháború egy-egy jelentős eseményét idézte. Ezenfelül, az egység a teherhajóknak előírt irányból és sebességgel érkezett a rendszerbe.

Ettől függetlenül, itt valami nincs rendben – állapította meg magában Corran. A Koréliai Biztonsági Erőknél töltött ideje alatt, miközben csempészekre és más bűnözőkre vadászott, megtanult bízni a megérzéseiben. Az apja, de még a nagyapja is – akik szintén a KorBiznél szolgáltak – arra biztatták, veszélyes helyzetekben mindig hallgasson az ösztöneire. Az érzés ugyanakkor csalódottá tette, mert ugyanúgy nem lehetett megragadni, mint a levegőben sodródó virágillatot.

Elég, ha tudom, hogy valami nem stimmel. Hogy mi, az ebben a pillanatban nem fontos. Corran aktiválta az adóvevőt, és megszólalt:

– Zsivány Kilences a Bajnok Ötösnek: hívd az ismeretlen hajót, és várj itt a Hatossal! Én odarepülök, és közelről is megnézem.

– Vettem, Kilences, de elvileg azért vagyunk itt, hogy támogassuk a gyors áthaladást ezen a területen. Ez a hajó még nem érte el az ellenőrzésre kijelölt zónát.

– Azért én vetek rá egy pillantást.

– Ahogy akarod, Kilences.

A köztársaságiak négy zónát jelöltek ki a Borleias körüli űrben. A bolygó ekliptikus síkja „fent”-re és „lent”-re osztotta a rendszert, míg a központi csillag felőli és a külső oldala „belső”-re és „külső”-re. Corran és a két X-szárnyú pilóta a felső-külső szektorban repült, ami messze a legforgalmasabb volt, mert a bolygó holdja két nappal korábban elhagyta, és azóta a belső oldalon járt.

– Füttyös, próbáld felerősíteni a szenzorokat, hátha elcsípnék valamilyen rendellenes adatot arról a teherhajóról.

A zöld-fehér festésű asztrodroid harsány visítással reagált.

– Igen, persze, valószínűleg egy csomó dolog nem stimmelhet azzal a hajóval kapcsolatban – felelte Corran, azzal a tolóerő-sza-

bályzót kissé előrébb nyomva elindult a teherhajó felé. – Különleges fegyverekre vagy más, rendkívüli dolgokra gondolkodok.

Mialatt közeledett a teherhajó felé, egyre tisztább képet kapott róla. A mintegy százötven méter hosszú egységet a legömbölyített formák jellemezték, mint például a mon calamari cirkálókat. A parancsnoki híd az orr feletti dudorban kapott helyet, míg a hajótest a közepe táján elkeskenyedett, hátrébb pedig kiszélesedett, hogy elférjenek benne a jókora hajtóművek. A híd mögött helyezték el a kommunikációs modult, míg az orr és a hajó dereka körül négy-csővű lézerágyúk meredeztek.

Fütytös megjelenített a főmonitoron egy jelentést, amiből kiderült, hogy a jövevény valóban a Rendili Csillag Hajtóműgyár terméke, egy Dwarf Star osztályú teherhajó. Körülbelül ezeröt-száz tonna felszerelést szállított, négyszáz fős személyzet kezelte, és kilenc négycsövű löveget hordozott, valamint egy vonósugár-generátort is, amivel be lehetett húzni az alsó raktérbe a még hasznosítható roncsokat. A fegyverzet és a szállítókapa-citás révén a hajó a rövid hatótávolságokon dolgozó kereskedők kedvencének számított, akik hajlandóak voltak azokban a szektorokban tevékenykedni, amelyekben nem létezett erős központi hatalom, vagy ahol kerültek a birodalmiakat.

– Bajnok Ötös jelentkezik, Zsivány Kilences!

– Hallgatlak, Ötös.

– Hívtam a *Vengeance*-t, és egy engedélykóddal válaszolt, ami jónak tűnik.

Corran ezen meglepődött, mert nem tudott megszabadulni attól az érzésétől, hogy baj van ezzel a hajóval.

– Az első kérésre leadták? – kérdezte nyugtalanul.

– Nem, csak másodikra – felelte az Ötös, és érződött a hangján, hogy meglepődött. – Miért?

– Majd később elmondom. Maradjatok ott, ahol vagytok, de kérjeteK egy rohamkompot a Borleiasról! Te és a Hatos legyetek készenlétben!

– Ahogy akarod, Kilences!

Fütytös kérdést sípolt.

– Igen, szerintem ez pontosan olyan, mint az a bizonyos rejtett program esete – válaszolta Corran. Annak idején, a Korélián ő és a társa, Iella Wessiri nyomoztak egy betöréssorozat ügyében, amikor is értéktárgyak tűntek el a házakból, de erőszakos behatolásnak nyoma sem volt. A biztonsági rendszereket különböző vállalatok gyártották, valamint szintén különböző vállalatok szerelték fel és felügyelték őket. Az ügy kulcsa egy bizonyos memóriaegység volt, ami ugyanattól a gyártótól származott. Egy alkalmazott írt egy programot, amit feltöltött a modulokba, így amikor a nyitópanelbe begépeltek egy bizonyos kódot, a titkos program megadta a helyes jelszót. A tettes könnyűszerrel kinyitotta az ajtót, bement a házba, és kirabolta.

A Szövetség Y-szárnyúí régiek voltak, de továbbra is létfontosságúak, és a legtöbbje egyaránt használt régi és új rendszereket. Nem egykönnyen lehetett alkatrészt keríteni hozzájuk, és a szerelők akármit találtak, gyorsan beépítették a gépekbe, hogy működésben tartsák őket. Elképzelhetőnek tűnt, hogy némelyik szenzor vagy kommunikációs modul tartalmaz valamilyen programot, ami egy bizonyos jelzésre engedélykódokat továbbít. Az efféle trükkök nem álltak messze a Birodalmi Hírszerzéstől, különösen, ha annak vezetője, Ysanne Isard megakadályozhatta, hogy a felkelők elvegyék tőle a Coruscantot.

Corran átállította az adóvevőt a teherhajó által használt hullámhosszra, és beszélni kezdett:

– *Vengeance Derra IV*, itt Corran Horn hadnagy, a Zsivány osztag rajparancsnoka. Haladéktalanul álljanak meg! Készüljenek fel átszálló osztag fogadására!

A teherhajó még csak nem is lassított, nemhogy megállt volna.

– Baj van, hadnagy? – tudakolta egy ismeretlen férfi.

Corran befogta az ablakkijelzőn lévő célnégyzettel a gépet, majd kissé balra fordult, és négy sugárnyalábot küldött át a teherhajó orra felett.

– *Vengeance*, azonnal álljanak meg, és készüljenek fel ellenőrzésre! Baj csak akkor lesz, ha maguk csinálnak.

– Vettem, hadnagy – felelte a férfi.

A teherhajó elkezdett balra dőlni, hogy a felső részét mutassa az X-szárnyú felé.

Ebből nem sok jó fog kisülni – vélte magában Corran, és megszólalt:

– Ötös és Hatos, készüljetek torpedó indítására! Fogjátok be a teherhajót!

– Kilences, de hát nem csináltak semmit!

– Még nem, Ötös, még nem.

A következő pillanatokban négy TIE-vadász röppent ki a *Vengeance* hasából, és egy gyors fordulóval máris Corran felé száguldottak. Corran nem várta meg, hogy tüzet nyissanak rá, azonnal jobbra fordította a hajóját. A birodalmi pilóták is fordulóztak és merültek, nyilván számítottak a kitérő-menekülő manőverre. Corran a bal pedálra taposva elfordította hajóját a függőleges tengelye mentén, és pár másodperccel később már az ellenkező irányba repült, mint az üldözői.

– Kilences, látunk két TIE-bombázót – jelentette az Ötös.

– Ötös, tüzeljetek a *Vengeance*-re, aztán kapjátok el a balekokat! A szemgolyókat én intézem. Szóljatok a Borleias-bázisnak, hogy van egy kis gondunk! – rendelkezett Corran. Tudta, hogy az Y-szárnyúaknak nem lesz különösebben nehéz feladat megsemmisíteni a balekokat – a vadászpilóták így nevezték a rosszul manőverező, nehézkes bombázókat. Úgy számította, ha le tudja kötni a TIE-vadászokat, akkor nem lesznek abban a helyzetben, hogy megtámadják az Y-szárnyúakat. És ha az imént kilőtt torpedók lerombolják a *Vengeance* elülső pajzsát, akkor a teherhajó kapitánya kénytelen lesz a menekülésre gondolni, márpedig, ha lelép, akkor a TIE-okat is magával kell vinnie, mivel nélküle a Pyria-rendszerben ragadnának.

Túl sok a ha. Ideje bizonyossággá változtatni némelyiket – dohogott magában Corran. A jobb oldalára döntötte a gépét, aztán egy tág ívű hurokkal olyan pozícióba került, ahol a *Vengeance* teste takarta a TIE-ok elől. Ekkor orsózott egyet, majd egy gyors fordulót követően nyílegyenesen száguldott a teherhajó felé. Erről a helyről végignézhetette, hogy az Y-szárnyúak felől érkező proton-torpedók elérik a teherhajót. Valamennyi felrobbant az elülső paj-

zson, ami úgy ragyogott egy-egy pillanatig, mint egy kisebbfajta csillag.

Fütyös örömmel jelentette, hogy a *Vengeance* elülső pajzsa eltűnt a létezésből.

Corran megnyomta a tűzkioldót, és négy vörös sugárnyalábot küldött a teherhajó parancsnoki hídjá felé. Meg sem nézte, eltalált-e valamit, a gépét bedöntve balra kanyarodott, majd a *Vengeance* közepe felé tartva felhúzta a gépe orrát úgy, hogy a célkereszt valamivel a teherhajó héjazatának felső íve felett lebegett.

Az egyik birodalmi pilóta – alighanem megijedt az iménti robbanássorozattól – felfelé tartva száguldott, és amikor áthúzott a teherhajó felett, pontosan belerepült az X-szárnnyú célkeresztjébe. Corran tüzelt, a négy sugárnyaláb eltalálta a TIE bal oldali, quadaniumacél páncélzattal ellátott vezérsíkját, és tucatnyi darabra hasította. Egy másodlagos robbanás az egyik ionhajtómű megsemmisülését jelezte, és ezt máris megerősítette a tény, hogy a vadász irányíthatatlanul, pörögve repült a mélyűr felé.

Corran a bal oldalára döntötte a gépét, és egy pillanatig balra kanyarodott, majd hirtelen átfordította a hajóját a jobb oldalára, és maga felé rántotta a botkormányt. A manőver jóvoltából kitért a *Vengeance* lövegeiből érkező sorozatok elől, egyben ráállt arra a vektorra, amelyen az imént kilőtt TIE repült. Még egy kicsit jobbra fordulózva, és ismét felfelé tartva átsuhant a hajó sérült orra felett, és egy gyors bal kanyarral beállt egy másik TIE mögé.

A szemgolyó kitört balra, de Corran egy szűk ívű fordulóval rajta maradt. Aztán kétszer tüzelt. Az első lövedékei elhibázták a célt, de a következő négy telibe találta a gömbölyű pilótafülkét. A sugárnyalábok áthatoltak a hajtóműveken, és a robbanás szilánkokra tépte a TIE-vadászt. Corran jobb megoldás híján egyenesen átrepült a törmelékkel teli lángfelhőn, aztán ismét fordulózott és merült.

– Ötös, jelentést kérek! – mondta higgadtan a manőver közepén.

– Egy balek halott, egy alszik.

– Szép lövészet, Ötös! Jó volt az ötlet! – válaszolta Corran, és hangosan nevetett. Az Y-szárnnyúak pilótái elismerésre méltó lélekjelenlétről tettek tanúbizonyságot azzal, hogy az ionágyúikkal

támadták a bombázókat. Ezek a fegyverek gyengébbek voltak a lézerágyúknál, de rendelkeztek azzal az előnnyel, hogy az elektronikus rendszer túlterhelésével kiütötték a gépek összes elektronikáját. Az ionágyúuk működésképtelenné változtatták magukat a hajókat, de lehetővé tették, hogy a csata után a győztesek összeszedhessék a pilótákat.

De nagy a valószínűsége annak, hogy ez a birodalmi pilóta inkább megöli magát, semhogy fogságba essen – vélekedett magában Corran.
– *Viszont, a hajótól megtudhatunk egyet s mást.*

– Kilences, a teherhajó megfordul, alighanem menekülni akar. Segítsünk elintézni a szemgolyókat?

– Nem kell, Ötös, de azért köszönöm.

Fütyös harsány visítással szidalmazta a gazdáját.

– Nem arról van szó, hogy ennyire jónak gondolom magam – magyarázkodott Corran –, hanem tudom, hogy ők nem azok.

Ha valaki létszámfölényben lévő ellenséggel harcolva visszautasította a segítséget, az alapjában véve végtelen nagyképűségre vagy végtelen ostobaságra utalt, de Corran egy harmadik okra gondolt. A Y-szárnyúak pilótái – hiába minden lelkesedésük és tisztességes kiképzésük – nem rendelkeztek tapasztalatokkal a közelharc területén, és így nem sok támogatást nyújthattak. Ha beszállnak, Corrannek aggódnia kellett volna amiatt, hogy őket találja el. Ha viszont nem avatkoztak be, a lehetséges célpontjai kivétel nélkül birodalmi egységek voltak, és ez a tény nem kevés szabadságot adott neki.

– Kilences, akkor rámegyünk a *Vengeance*-re – javasolta az Ötös.

– Nem Ötös, szó sem lehet róla! – felelte gondolkodás nélkül Corran abban a biztos tudatban, hogy a teherhajó lövegei azonnal szilánkokra lőnék a nehézkes gépeket. – Maradjatok ott, és próbáljátok torpedóval lőni a TIE-vadászokat!

A szenzorképernyőre pillantva megjelölte az Y-szárnyúak pozícióját, majd az oldalára döntötte a gépét, és meredek merülésbe vitte. Zöld sugárnyalábok villantak felé a feketeségből, de egyik sem találta el. A taktikai monitoron azt látta, hogy az utolsó két szemgolyó az imént keresztezte egymás pályáját, majd felfelé re-

pülve fordulóztak, hogy ismét lecsapjanak rá. Ebből arra a következtetésre jutott, ez a két pilóta eléggé érti a dolgát, és már túlélte egy-két bevetést.

A birodalmi gépek kettős spirálban ereszkedtek, míg Corran egyenesen átszáguldott a pályáik között. Jobbra fordulva bevágott az egyik gép elé, tüzelésre csábítva az ellenfelét. A pilóta ráharpott a csalira, leadott több sorozatot, és a töltetek egy része az X-szárnnyú hátsó pajzsába csapódott. Füttyös riadtan szirénázott, de Corran nem törődött vele, csak több energiát küldött a hátsó pajzsba, majd leborított, és megint lefelé repült.

A szemgolyó irányt váltott, és elindult utána. Corran hirtelen levette a tolóerőt, és hurokba fordította a gépét, majd meredek merülésbe vitte. Pár pillanatig így repült, aztán ismét orsózott egyet, és elindult felfelé. Egy újabb gyors hurokkal visszatért az eredeti pályájára, méghozzá az iménti üldözője mögött bukkant fel, és azonnal tüzet nyitott.

A szemgolyó az utolsó pillanatban oldalra szökkent, így a lövedékek csak az egyik vezérsíkja felső részét nyírták le. A gép bukácsolni kezdett, és lassan forogva elhúzott, de nem robbant fel. Corran könnyűszerrel megsemmisítette volna, de az utolsó TIE tűz alá vette, és a közvetlen veszéllyel kellett foglalkoznia.

A támadó balról közeledett, ezért Corran jobbra fordult, majd lefelé cikázott, aztán felrántotta a gépét, hogy visszatérjen a TIE pályájára. Az ellenfele hurkot írt le a gépével, majd orsózott egyet, aztán egy inverz fordított hurokkal próbált Corran mögé kerülni. Corran jobbra oldalazott a gépével, de a szemgolyó tüzet nyitott rá. Füttyös visított, és vörös indikátorok kezdtek villogni a műszerfalon.

A Sith-ivadék! A pajzsaim kész vannak – szitkozódott magában Corran, azzal a jobb pedálra taposva elfordította a gépét, majd a bal oldalára döntötte, és a hasához rántotta a botkormányt. Miközben emelkedni kezdett, ismét balra döntötte a hajót, és egy éles kanyar után meredeken felfelé repülve távolodott az üldözőjétől.

– Füttyös, kapcsolj vissza a pajzsokat, milyen gyorsan csak lehet! – hadarta nyugtalanul.

A főképernyőn megjelent egy visszaszámláló, ami kilencven másodpercről indulva mutatta az időt.

– Nem, ez egyáltalán nem jó – dörmögte Corran.

Az X-szárnyú legfőbb előnye a TIE-vadással szemben a pajzs-rendszere volt. Sebesség tekintetében semmi különbség nem akadt a két gép között, viszont a TIE kicsivel fürgébben manőverezett. A pajzsok jóvoltából az X-szárnyú több találatot is átvészelt egy-egy összecsapás során, márpedig közelharcban a cél az volt, hogy a pilóta életben maradjon a végéig, és lehetőleg azután is. Corran érezte, hogy jobb pilóta az ellenfelénél, de most, miután elvesztette a pajzsait, erősen megingott az önbizalma.

Ütközésig előrenyomta a tolóerő-szabályzót, és ide-oda kanyarogva távolodott az ellenfelétől úgy, hogy véletlenül se vezesse az Y-szárnyúak felé. Az idő mintha lelassult volna, perceknek vagy inkább óráknak érezte a másodperceket. A TIE pilótája egy darabig beérte azzal, hogy igyekezett a közelében maradni, de végül elszakadt tőle, és az Y-szárnyúak felé vette az irányt.

– Vigyázzatok, Ötös! – figyelmeztette Corran a társait. – Nézzetek le, a barátunk felétek tart!

Az Y-szárnyúak tökéletes szinkronban leborítottak, míg Corran a hajtóművekbe irányította azt az energiát, amit a pajzsok kaptak volna normál esetben. Ettől a sebessége kicsivel tovább nőtt, és így gyorsabban közeledett a szemgolyó felé.

– Kilences, befogtam a célt!

– Lőj, Hatos, lőj!

Az Y-szárnyú közvetlen lőtávolságból eleresztett egy torpedót, de az elhúzott a szemgolyó mellett, és ha Corran nem rántotta volna félre a gépét, őt találta volna el.

– Kitörés oldalra, Bajnokok! – parancsolta határozottan, amint visszatért az ellenfele mögé.

A társai azonnal végrehajtották az utasítást, de a kelletténél lassabban fordultak. A TIE az Ötös felé fordult, és zöld sugárnyalábokkal árasztotta el, de a pajzsok szerencsére mindet megfogták. A felkelők pilótája folytatta a fordulót, majd lefelé tartott, és a TIE korrigált, hogy kövesse, csak hogy ekkor néhány másodpercig szinte egyenesen repült.

Most már az enyém vagy – gondolta Corran, azzal a botkormányt finoman mozgatva fordult, mígnem az ellenséges gép a célkereszt kellős közepébe került.

Ebben a pillanatban Füttyös figyelmeztetést visított.

Mögöttem? Kicsoda? – hüledezett Corran magában. A szenzor-képernyőre pillantva azt látta, hogy egy TIE-vadász száguld felé hátulról. Azonnal ki akart törni oldalra, de visszafogta magát. – Nem lehet. Ha megteszem, az Ötös meghal.

Megnyomta a tűzkioldót, és vörös sugárnyalábokkal árasztotta el a TIE pályáját. Mialatt végignézte, hogy a töltetek eltalálják a szemgolyó vezérsíkjait és testét, igyekezett felkészülni lélekben arra, hogy a másik TIE lövedékei mindjárt kilyuggatják a gépét. Pár pillanattal később felrobbant a célpontja, és amikor azt látta, hogy zöld sugárnyalábok villannak el mellette, biztosra vette, itt a vég.

Felkészült rá, hogy mindjárt eltűnik a létezésből...

És amikor múltak a másodpercek, de semmi sem történt, Corran egy szóval sem állította volna, hogy csalódott lett.

Balra fordulva tág hurokba kezdett, hogy alaposan körülnézhessen, közben hátraszólt a droidnak:

– Keresd meg, Füttyös!

A droid hamarosan jelentette, nem észleli az ellenséges gépet.

– Mi történt a *Vengeance*-szel?

Füttyös közölte, hogy a teherhajó a hipertérbe ugrott.

Legalább tiszták vagyunk idekint – állapította meg magában Corran, és megborzongott. Felemelte a bal kezét, és az öltözete szövetségén át megtapogatta a nyakában viselt arany érmét. – *Úgy tűnik, mégsem fogyott el az összes szerencsém.*

– Ötös, Hatos, mi történt a másik szemgolyóval? – kérdezte derűsen.

– Elkaptam, Kilences.

– Hogyan, Hatos?

– Azzal a lövedékkel, amit kilőttem.

Corrannek kellett egy másodperc, hogy értelmezze a választ, de aztán eszébe jutott az a torpedó, ami az előbb majdnem eltalálta.

– Hatos, a második TIE-t vetted célba?

– Igen, hadnagy. Rosszul csináltam?

Corran szempillantás alatt elkomorult, és szeretne volna ordítva közölni, hogy általában a veszélyesebb célpontra kell hamarabb lőni – már csak azért is, mert általában az van közelebb, így könnyebb eltalálni –, de még időben visszafogta magát, és azt felelte:

– Rosszul nem, Hatos, de jobban is csinálhattad volna.

– Értem, hadnagy – válaszolta a Hatos, jól érzékelhetően megszeppenve. – Legközelebb jobban figyelek.

– Persze, és legyünk hálásak, amiért lesz következő alkalom.

Fütyös diadalittas dudálással jelezte, hogy a védőpajzsok ismét működnek.

– Igen, Fütyös, és nagyra értékelem, hogy a becsült időnél hét másodperccel hamarabb sikerült összehoznod – felelte Corran mosolyogva, és ismét aktiválta az adóvevőt. – Ötös, Hatos, jelöljétek meg az alvó balek koordinátáit, aztán hazamegyünk. Meg kell írunk a jelentést, de a tény, hogy meg tudjuk írni, azt jelenti, hogy nagyon jó napunk volt.